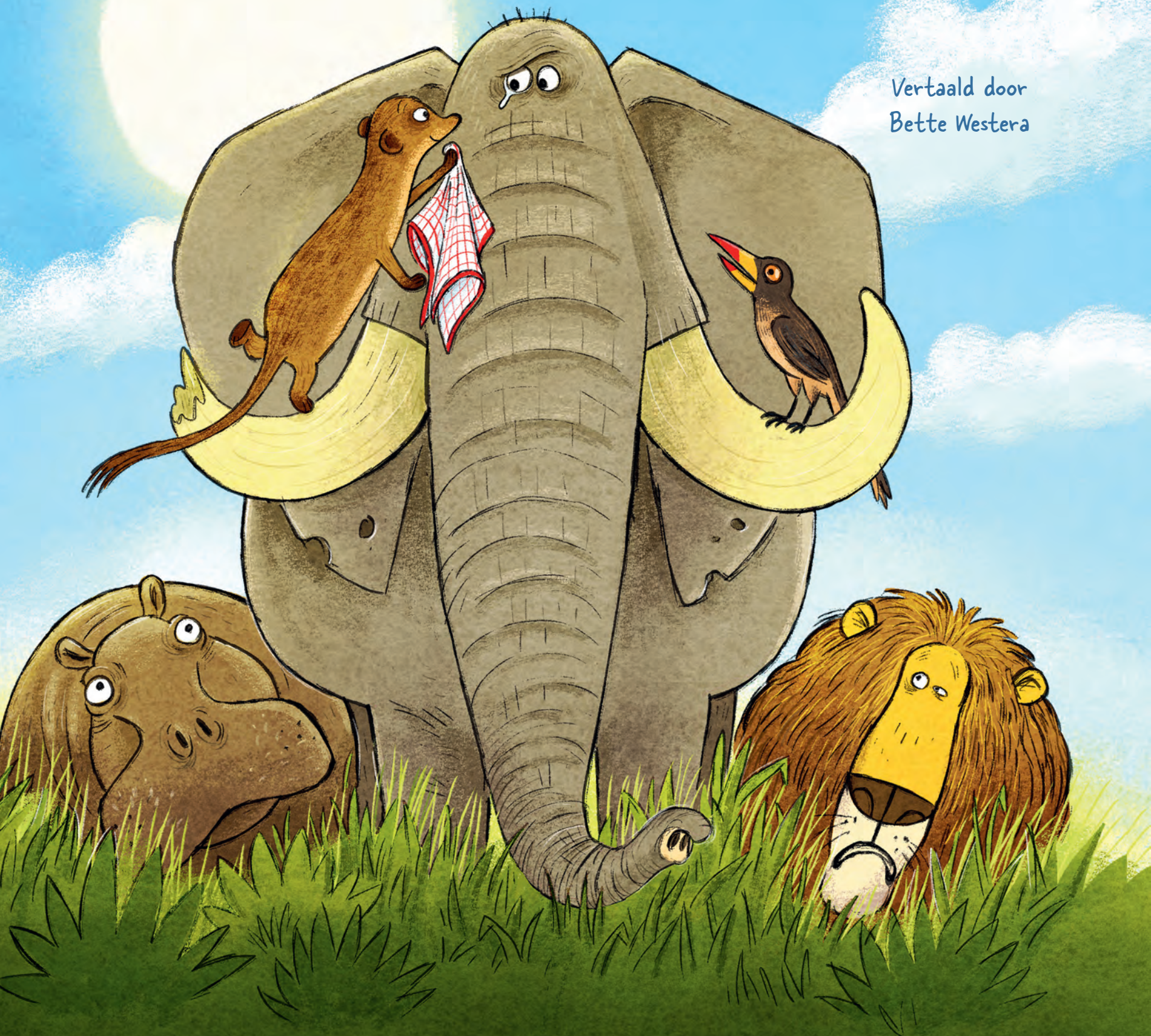

Gesa Neitzel

Julian Meyer

OLIFANTEN nullen niet

Vertaald door
Bette Westera

Het is nog vroeg als Mats Mangoest wakker wordt door het gefluit van de vogels. 'Oaaa!' geeuwt hij, terwijl hij zich uitrekt. 'Weer zo'n geweldige dag!' Hij kan haast niet wachten om zijn neus naar buiten te steken en de geur van de wildernis op te snuiven.

Maar er zit een groot, grijs ding in de weg!
Wat krijgen we nou, denkt Mats. Voorzichtig raakt hij het ding aan. Het voelt rimpelig
en ruw. Dan weet hij wat het is...

'Hé olifant,' zegt Mats zacht. 'Zou je zo vriendelijk willen zijn om aan de kant te gaan?'
De olifant beweegt niet.

Mats schraapt zijn keel. 'Pardon, olifant,' probeert hij iets luider. 'Zou je misschien wat naar links kunnen schuiven? Naar rechts mag ook, wat je wil.'

De grote, grijze reus blijft zitten waar hij zit en zucht. 'Olifanten huilen niet,' zegt hij.

'Wát zeg je?'

'Olifanten huilen niet,' herhaalt de olifant.

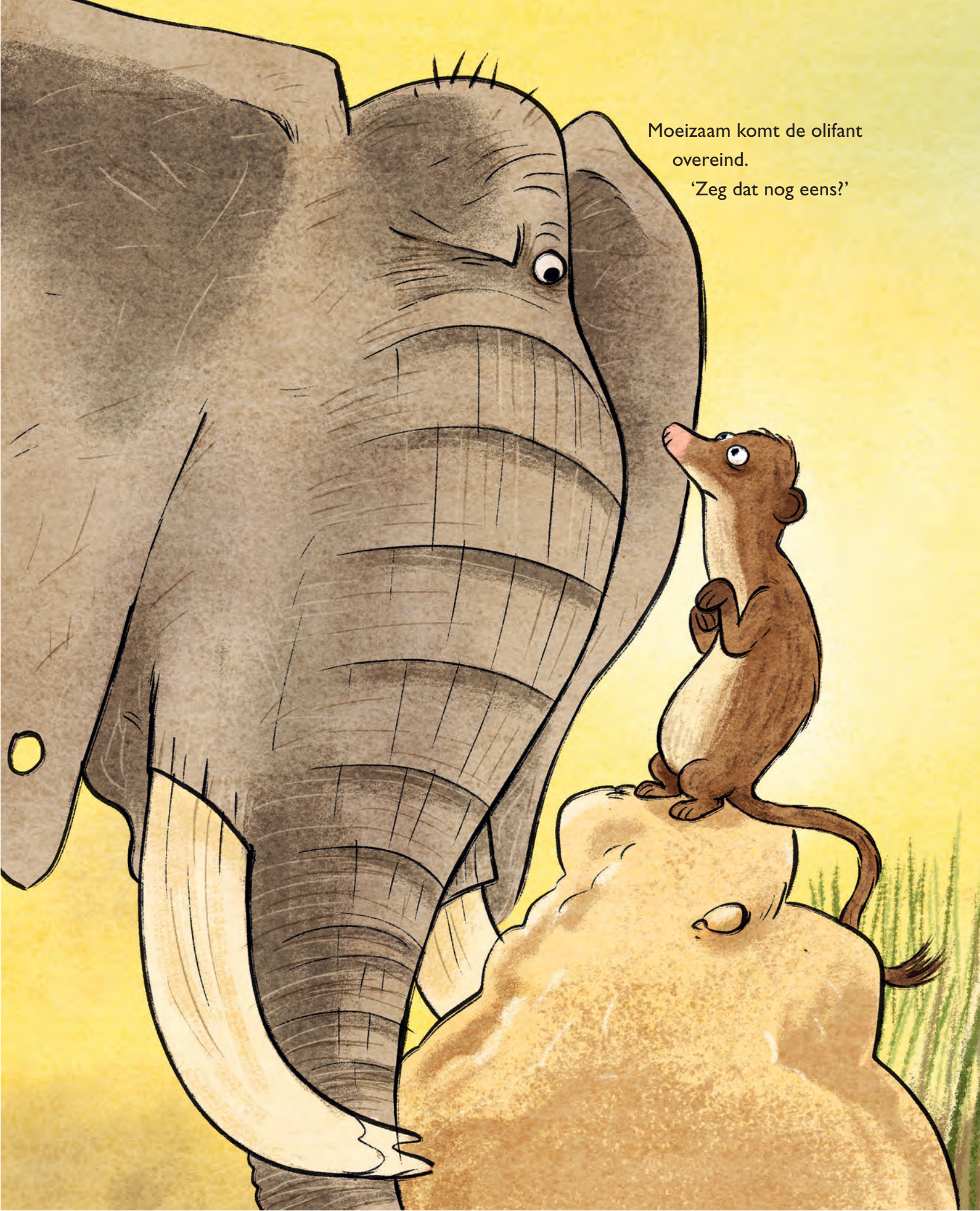
'Onzin!' roept Mats. 'Olifanten kunnen best huilen.'

Moeizaam komt de olifant
overeind.

'Zeg dat nog eens?'

'Olifanten kunnen toch best huilen, of niet soms?'

'We kúnnen het wel,' antwoordt de olifant.

'Maar het hoort niet.'

'Hoezo niet?' vraagt Mats.

Je mag voelen wat je voelt

Als Mats Mangoest wakker wordt zit er een groot, grijs 'ding' voor de ingang van zijn hol. Het is Olivier, de oude olifant. Hij heeft verdriet, maar houdt zijn tranen in, want olifanten horen niet te huilen. Onzin, vindt Mats. Op de savanne zijn genoeg dieren die zich niet gedragen zoals het 'hoort': de leeuw is bang, het jachtluipaard bekommert zich om een jong aapje en het nijlpaard loopt op klaarlichte dag te grazen. Olifanten mogen dus tóch best huilen, leert Olivier. En dat doet hij dan ook... van geluk!

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 1169311 >

 uitgeverijdefontein.nl

  uitgeverijdefontein